

Konsekvenser, om denne Sag strandede. Naar dette er Tilfældet, og naar jeg under den saaledes foreliggende Situation, bedømmende ogsaa Ønskeligheden af at have en Reserve af Brænde her i Landet, skred til Indkøbet, ja, saa er man langt ude, naar de to konservative Førere, som sidder ved Siden af hinanden (Piper og Foss) i deres Ønsker om nu i Dag at rejse Opposition fører saadanne Udtalelser frem.

Steinecke: Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Jørgen Pedersen) og det ærede 16de landstingsvalgte Medlem (Frier) vekslede før nogle korte Bemærkninger om det, der for mig er Sagens Kærne, nemlig Betimegheden af at knytte Statslaansloven til Loven af 7. August 1914. Ordføreren for Venstre (Jørgen Pedersen) hævdede, at det er Ønsket om at indsætte Rigsdagen i dens grundlovmæssige Rettigheder, der dikterer Venstres Standpunkt, og fik det træffende Svar af det ærede landstingsvalgte Medlem, at Loven af 7. August 1914 var fuldkommen lige saa lovlig som alle andre lovligt vedtagne Love og Beføjelserne i Henhold til denne Lov altsaa ligesaa lovlige som Beføjelserne i Henhold til andre Love. Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds trak sig derefter tilbage til den næste Forskænsning, den anden Skyttegravsline, og hævdede, at Forudsætningen for Gyldigheden af Loven af 7. August 1914 var bristet nu efter Vaabenstilstandens Indtræden og Krigens Ophør. Jeg tror, at det ærede Medlem nødvendigvis ogsaa maa opgive denne anden Skyttegravsline og opgive den uden Kamp. Thi hvad er det, Loven af 7. August 1914 gaar ud paa? Den gaar ud paa indtil videre at træffe Foranstaltninger til Regulering af Priser paa Levnedsmidler og Varer. Er da Forudsætningerne for den Bestemmelse bristede nu? Hvem tør hævde, at Forudsætningen er bristet, naar Forholdet er det, at Prisniveauet i Øjeblikket trods 4½ Aars Prisregulering og trods „det ministerielle Enevælde“, som de, der rammes af Prisreguleringen, kalder det, aldrig har været saa højt oppe som i Øjeblikket? Ifølge Statistisk Departements Meddelelser af 4. Januar d. A. var Udgifterne for et københavnsk Normal-Budget paa 2 000 Kr. i 1914 nu ved Nytaarstid steget til 3 798 Kr. Det Forbrug, som i 1914 kostede 2 000 Kr., kostede i 1915 2 300 Kr., i 1916 2 700 Kr., i 1917 3 100 Kr., i Juli i Fjor ikke mindre end 3 600 Kr. og altsaa nu i Begyndelsen af Januar omtrent 3 800 Kr. Procentvis vil det sige, at Stigningen i de Aar, jeg har nævnt, er fra 100 pCt. i 1914 til henholdsvis

116 pCt., 136 pCt., 155 pCt., 182 pCt. og 190 pCt. Altsaa det sidste Aar viser en omtrent lige saa stor Stigning som de foregaaende tre Aar tilsammen. Forholdet er samtidig det, at medens den samlede Prisstigning her i Landet altsaa nu for Øjeblikket andrager 90 pCt., havde man i Norge i November 1918 en Prisstigning paa 160 pCt., og i Sverige var Prisstigningen den 1. Januar i Aar 167 pCt. Naar man fra Statistisk Departements Side vil søge at forklare denne Prisstigningsforskel i de forskellige Lande, udtaler man: „Aarsagen til denne betydelige Forskel i Prisstigningen i Danmark og de to andre skandinaviske Lande maa bl. a. søges deri, at man i Danmark i højere Grad end i Norge og Sverige har anvendt Maksimalpriser og Tilskud fra Statens Side til Nedsættelse af Priserne paa de vigtigste Forbrugsvarer i Husholdningen, saaledes Brød, Smør, Sukker, Mælk, Kød, Flæsk, Mel og Gryn.“ Men naar Forholdet er dette, at det netop i høj Grad er Foranstaltninger, prisregulerende Foranstaltninger efter den Lov, som man her vil ophæve, der er Skyld i, at Prisniveauet er holdt noget mere nede her i Landet end i de andre skandinaviske Lande, men at det dog er steget saa meget, at det er oppe paa Højdepunktet i dette Øjeblik, hvordan kan da nogen Regering med et Folketingsflertal i Ryggen prisgive den store Befolkning, Forbrugerne, til i bedste Fald den Usikkerhed, der øjeblikkelig vil indtræde ved Ophævelsen af Loven af 7. August 1914 eller ved, at den blev ophævet indenfor en paa Forhaand fastsat vilkaarlig Frist? Skulde dette ske, skulde den ophæves, saa maatte der i Forvejen gaa en rolig, alsidig og saglig Undersøgelse og Forhandling om Muligheden af at gribe ind og komme tilbage til de gamle Forhold paa dette Omraade. Men nu vil man presse en Regering paa to Dage i en Situation, der aldeles ikke vedrører Kritikken af selve Loven af 7. August 1914. Og den Regering, der under disse Omstændigheder vilde bøje sig for det lige saa voldsomme som Sagen uvedkommende Pres, den Regering vilde ikke være den brede Befolknings, Forbrugernes, Tillid værd, hvor meget den end maatte eje Landstingsflertallets Tillid. Hvis en demokratisk Regering falder paa dette Spørgsmaal, saa vil Oprejsningen komme hurtigt, hurtigere end de, der fælder den, drømmer om, og det vil ikke gøre Stillingen daarligere, at det er Landstinget, at det er Forfatningens rolige, besindigt overvejende Ting, der styrter dette Ministerium, som under Forhold, der fra alle Sider skulde synes at opfordre til